मर्षितं ते दुराचार तत्त्वं न बहु मन्यसे । प्रेषितश्च हृषीकेशः शमाकाङ्क्षी कुरून् प्रति । ५९०
कुलस्य हितकामेन धर्म्मराजेन धीमता । त्वं कालचोदितो नूनं गन्तुकामो यमक्षयं ।
गच्छस्वाहवमस्माभिस्तच्च श्वो भविता ध्रुवं । मयाऽपि च प्रतिज्ञातो वधः सभ्रातृकस्य ते ।
स तथा भविता पाप नात्र कार्य्या विचारणा । वेलामतिक्रमेत् सद्यः सागरो वरुणालयः ।
पर्व्वताश्च विशीर्य्येयुर्भयोक्तं न मृषा भवेत् । सहायस्ते यदि यमः कुबेरो रुद्र एव वा ।
यथाप्रतिज्ञं दुर्ब्बुद्धे प्रकरिष्यन्ति पाण्डवाः । दुःशासनस्य रुधिरं पाता चास्मि यथोषितं । ५९५
यश्चेह प्रतिसंरब्धः क्षत्रियो माऽभियास्यति । अपि भीष्मं पुरस्कृत्य तं नेष्यामि यमक्षयं ।
यच्चैतदुक्तं वचनं मया क्षत्तस्य संसदि । यथैतद्भविता सत्यं तथैवात्मानमालभे ।
भीमसेनवचः श्रुत्वा सहदेवोऽप्यमर्षणः । क्रोधसंरक्तनयनस्तेता वाक्यमुवाच ह ।
शौण्डीरशूरसदृशमनीकजनसंसदि । शृणु पाप वचो मह्यं यदाच्चो हि पिता त्वया ।
नास्माकं भविता भेदः कदाचित् कुरुभिः सह । धृतराष्ट्रस्य सम्बन्धो यदि न स्यात् त्वया सह । ५९०
त्वन्तु लोकविनाशाय धृतराष्ट्रकुलस्य च । उत्पन्नो वैरपुरुषः स्वकुलघ्नश्च पापकृत् ।
जन्मप्रभृति चास्माकं पिता ते पापपूरुषः । अहितानि नृशंसानि नित्यशः कर्त्तुमिच्छति ।
तस्य वैरानुषङ्गस्य गन्ताऽस्यन्तं सुदुर्गमं । अहमादौ निहत्य त्वां शकुनेः सम्प्रपश्यतः ।
ततोऽस्मि शकुनिं हन्ता मिषतां सर्व्वधन्विनां । भीमस्य वचनं श्रुत्वा सहदेवस्य चोभयोः ।
उवाच फाल्गुनो वाक्यं भीमसेनं स्मयन्निव । भीमसेन न ते सन्ति येषां वैरं त्वया सह । ५९५
मन्दा गृहेषु सुखिनो मृत्युपाशवशङ्गताः । उलूकश्च न ते वाच्यः परुषं पुरुषोत्तम ।
दूताः किमपराध्यन्ते यथोक्तस्यानुभाषिणः । एवमुक्त्वा महाबाहुर्भीमं भीमपराक्रमं ।
धृष्टद्युम्नमुखान् वीरान् सुहृदः समभाषत । श्रुतं वस्तस्य पापस्य धार्त्तराष्ट्रस्य भाषितं ।
कुत्सनं वासुदेवस्य मम चैव विशेषतः । श्रुत्वा भवन्तः संरब्धा अस्माकं हितकाम्यया ।
प्रभावाद्वासुदेवस्य भवताञ्च प्रयत्नतः । समयं पार्थिवं क्षत्तं सर्व्वं न गणयाम्यहं । ५९०
भवद्भिः समनुज्ञातो वाक्यमस्य यदुत्तरं । उलूके प्रापयिष्यामि यदुच्यति सुयोधनं ।
श्वो भूते कथितस्यास्य प्रतिवाक्यं चमूमुखे । गाण्डीवेनाभिधास्यामि क्लीवा हि वचनोत्तराः ।
ततस्ते पार्थिवाः सर्व्वे प्रशशंसुर्धनञ्जयं । तेन वाक्योपचारेण विस्मिता राजसत्तमाः ।
अनुनीय च तान् सर्व्वान् यथान्यायं यथावयः । धर्म्मराजं तदा वाक्यं तत्प्राप्यं प्रत्यभाषत ।
आत्मानमवमन्वानो न हि स्यात् पार्थिवोत्तमः । तच्चोत्तरं प्रवक्ष्यामि तव शुश्रूषणे रतः । ५९५
उलूकं भरतश्रेष्ठ सामपूर्व्वमथोर्ज्जितं । दुर्योधनस्य तद्वाक्यं निशम्य भरतर्षभ ।
अतिलोहितनेत्राभ्यामाशीविष इव श्वसन् । स्मयमान इव क्रोधात् सृक्कणी परिसंलिहन् ।
जनार्द्दनमभिप्रेक्ष्य भ्रातॄंश्चैवेदमब्रवीत् । अभ्यभाषत कैतव्यं प्रगृह्य विपुलं भुजं ।
उलूक गच्छ कैतव्य ब्रूहि तात सुयोधनं । कृतघ्नं वैरपुरुषं दुर्म्मतिं कुलपांसनं ।